

FINLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

2007

Utgiven i Helsingfors den 7 juni 2007

Nr 642—647

INNEHÅLL

Nr		Sidan
642	Lag om ändring av 21 § i lagen om ersättningar inom utrikesrepresentationen	3151
643	Republikens presidents förordning om sättande i kraft av Världshälsoorganisationens internationella hälsoreglemente (2005) och om ikraftträdande av lagen om sättande i kraft av de bestämmelser i hälsoreglementet som hör till området för lagstiftningen	3153
644	Statsrådets förordning om ändring av statsrådets förordning om beredskapsskyldighet i anslutning till kommunikationsmarknaderna och skyldigheten att förmedla myndighetsmeddelanden	3154
645	Statsrådets förordning om delegationen för social- och hälsovård samt om regionala ledningsgrupper för social- och hälsovården	3155
646	Justitieministeriets förordning om ändring av justitieministeriets arbetsordning	3158
647	Handels- och industriministeriets förordning om övervakning av koldioxidutsläpp och om den rapport som skall utarbetas om utsläppen	3160

Nr 642

Lag

om ändring av 21 § i lagen om ersättningar inom utrikesrepresentationen

Given i Helsingfors den 1 juni 2007

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen av den 29 juni 2006 om ersättningar inom utrikesrepresentationen (596/2006)
21 § som följer:

21 §

*Ersättningar under anställningsförhållande
för viss tid*

En tjänsteman som anställts i ett tjänsteförhållande för viss tid inom utrikesförvaltningen samt en tjänsteman som utnämnts till en tjänst för viss tid inom utrikesförvaltningen och som förordnats till utrikesrepre-

sentationen har rätt till ersättningar enligt denna lag. I utrustningsersättning betalas dock 50 procent av utrustningsersättningen enligt 6 §.

Det som i 1 mom. föreskrivs om utrustningsersättning tillämpas inte på attachéer på viss tid.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2007. den 1 februari 2007 eller därefter utnämnts
Lagen tillämpas på tjänstemän som redan till en tjänst för viss tid.

Helsingfors den 1 juni 2007

Republikens President

TARJA HALONEN

Utrikesminister *Ilkka Kanerva*

Nr 643

Republikens presidents förordning

om sättande i kraft av Världshälsoorganisationens internationella hälsoreglemente (2005) och om ikraftträdande av lagen om sättande i kraft av de bestämmelser i hälsoreglementet som hör till området för lagstiftningen

Given i Helsingfors den 25 maj 2007

I enlighet med republikens presidents beslut, fattat på föredragning av omsorgsministern förordnad att handlägga ärenden som hör till social- och hälsovårdsministeriets verksamhetsområde, föreskrivs:

1 §

Världshälsoorganisationens internationella hälsoreglemente (2005) som antogs i Genève den 23 maj 2005, och som godkändes av riksdagen den 16 januari 2007 och av republikens president den 2 mars 2007, träder i kraft den 15 juni 2007 så som därom har överenskommit.

tionens internationella hälsoreglemente (2005) (254/2007), som även Ålands lagting för sin del gett sitt bifall till, träder i kraft den 15 juni 2007.

3 §

De bestämmelser i hälsoreglementet som inte hör till området för lagstiftningen är i kraft som förordning.

2 §

Lagen av den 2 mars 2007 om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i Världshälsoorganisa-

4 §

Denna förordning träder i kraft den 15 juni 2007.

Helsingfors den 25 maj 2007

Republikens President

TARJA HALONEN

Omsorgsminister *Paula Risikko*

Nr 644

Statsrådets förordning**om ändring av statsrådets förordning om beredskapsskyldighet i anslutning till kommunikationsmarknaderna och skyldigheten att förmedla myndighetsmeddelanden**

Given i Helsingfors den 31 maj 2007

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från kommunikationsministeriet, *ändras* i statsrådets förordning av den 25 september 2003 om beredskapsskyldighet i anslutning till kommunikationsmarknaderna och skyldigheten att förmedla myndighetsmeddelanden (838/2003) 3 § 1 mom., 4 § och 5 § 3 mom. som följer:

3 §

Myndigheter som beslutar om förmedlandet av myndighetsmeddelanden

Ett sådant teleföretag som avses i 2 § 1 mom. är skyldigt att förmedla en nödunderrättelse, om räddnings-, polis- eller gränsbevakningsmyndigheterna, flygräddningscentral eller en nödcentral har sänt den för förmedling. I händelse av en faro- eller hotsituation inom Strålsäkerhetscentralens, Meteorologiska institutets eller Vägförvaltningens förvaltningsområde är teleföretaget skyldigt att förmedla även den första nödunderrättelsen från Strålsäkerhetscentralen, Meteorologiska institutet eller Vägförvaltningens trafikcentral.

4 §

Förmedlingsstället för nödunderrättelser

En nödunderrättelse ges till ett i 2 § 1 mom. avsett teleföretag för förmedling via nödcentralen i fråga, polisens ledningscentral, sjöbevakningssektionens ledningscen-

tral, gränsbevakningssektionens stab, Vägförvaltningens trafikcentral eller flygräddningscentral.

5 §

Förmedlingssystemet för nödunderrättelser

Ett teleföretag som med stöd av en i 7 § 1 mom. i lagen om televisions- och radioverksamhet avsedd programkoncession är verksam i radionätet eller i kanalknippe B i det digitala markbundna masskommunikationsnätet samt Rundradion Ab är skyldiga att se till att de anordningar som hör till förmedlingssystemet för nödunderrättelser i radionätet och det digitala markbundna masskommunikationsnätet har kopplats på rätt sätt till systemet och fungerar.

Denna förordning träder i kraft den 1 september 2007.

Åtgärder som verkställigheten av förordningen förutsätter får vidtas innan förordningen träder i kraft.

Helsingfors den 31 maj 2007

Kommunikationsminister *Suvi Lindén*

Konsultativ tjänsteman Maaret Suomi

Nr 645

Statsrådets förordning**om delegationen för social- och hälsovård samt om regionala ledningsgrupper för social- och hälsovården**

Given i Helsingfors den 31 maj 2007

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från social- och hälsovårdsministeriet, föreskrivs med stöd av 5 a § 3 mom. i lagen av den 3 augusti 1992 om planering av och statsandel för social- och hälsovården (733/1992), sådant det lyder i lag 253/2007, som följer:

1 §

Delegationen för social- och hälsovård

För sammanställande och förverkligande av de nationella målen inom social- och hälsovården samt för genomförande av samarbetet mellan riksomfattande och regionala aktörer finns vid social- och hälsovårdsministeriet en av statsrådet tillsatt delegation för social- och hälsovård.

2 §

Sammansättning av delegationen för social- och hälsovård

Till ordförande för delegationen utser statsrådet den medlem av statsrådet som svarar för de kommunala social- och hälsovårdstjänsterna. Vidare utser statsrådet delegationens vice ordförande, högst 15 medlemmar och för varje medlem en personlig suppleant. Vid tillsättandet av delegationen skall beaktas att åtminstone social- och hälsovårdsministeriet och Finlands Kommunförbund skall vara företrädare i delegationen.

Ordförandena och den ena vice ordförande för de sektioner som finns i samband med

delegationen utses bland delegationens medlemmar.

Delegationen kan kalla permanenta sakkunniga.

3 §

Sektionerna vid delegationen för social- och hälsovård

Vid delegationen för social- och hälsovård finns tre sektioner. Varje sektion har en ordförande, två vice ordförande och högst 12 medlemmar. Sektionernas medlemmar har personliga suppleanter.

Ordföranden för den sektion som bereder styrnings- och tillsynsåtgärder för regional- och centralförvaltningen inom social- och hälsovården representerar social- och hälsovårdsministeriet. Vice ordförandena i sektionen utses på förslag av social- och hälsovårdsministeriet. I sektionen skall forsknings- och utvecklingscentralen för social- och hälsovården, länsstyrelsernas social- och hälsovårdsavdelningar, Folkhälsoinstitutet, Arbetshälsoinstitutet och Rättsskyddscentralen för hälsovården vara företrädare. Till sektionen kan vid behov utses även andra aktörer inom social- och hälsovårdens central- och regionalförvaltning.

Ordföranden för den regionala sektionen vid delegationen för social- och hälsovård representerar social- och hälsovårdsministeriet. Av vice ordförandena i sektionen utses den ena på förslag av social- och hälsovårdsministeriet och den andra på förslag av Finlands Kommunförbund. Medlemmar i sektionen är åtminstone ordförandena för de regionala ledningsgrupperna för social- och hälsovården, en representant för länsstyrelsernas social- och hälsovårdsavdelningar samt en representant för kompetenscentren inom det sociala området. Dessutom skall sakkunskapen inom primärvården och den specialiserade sjukvården vara företrädd i sektionen.

Ordföranden för den sektion vid delegationen för social- och hälsovård som behandlar ärenden som hänför sig till social- och hälsovårdsorganisationer representerar social- och hälsovårdsministeriet. Av vice ordförandena i sektionen företräder den ena social- och hälsovårdsministeriet och den andra medborgarorganisationerna inom social- och hälsovårdsbranschen. Då sektionsmedlemmarna utses skall det beaktas att medborgarorganisationerna inom social- och hälsovårdsbranschen har en heltäckande representation med avseende på förverkligande av det nationella utvecklingsprogrammet. Dessutom utnämns en medlem på förslag av Penningautomatföreningen.

4 §

Regionala ledningsgrupper för social- och hälsovården

Som stöd för delegationen för social- och hälsovård finns fem regionala ledningsgrupper för social- och hälsovården. De regionala ledningsgrupperna utses för fyra år i sänder så att deras mandatperiod motsvarar mandatperioden för delegationen för social- och hälsovård.

Varje regionala ledningsgrupp har ett eget ansvarsområde. De regionala ledningsgruppernas ansvarsområden bildas genom att såsom regionalt underlag används en områdesindelning motsvarande den som har använts vid bildandet av de specialupptagningsområden som avses i 9 § i lagen om specialiserad sjukvård (1062/1989).

5 §

Uppgifterna för de regionala ledningsgrupperna för social- och hälsovården

De regionala ledningsgrupperna har till uppgift att inom sin region stödja beredningen av det nationella utvecklingsprogram som avses i 5 § i lagen om planering av och statsandelar för social- och hälsovården (253/2007) samt att främja och för sin del följa genomförandet av programmet. Ledningsgrupperna skall göra upp ett program för genomförande av den regionala utvecklingsverksamheten, med hjälp av vilket uppnåendet av de nationella målen kan stödjas inom ledningsgruppens ansvarsområde. Ledningsgruppen kan även för delegationen lägga fram förslag om åtgärder med hjälp av vilka genomförandet av det nationella utvecklingsprogrammet kan främjas. Ledningsgrupperna skall även sköta de uppgifter som bestäms särskilt i social- och hälsovårdsministeriets beslut om tillsättande eller som delegationen bestämmer.

6 §

Sammansättningen av de regionala ledningsgrupperna för social- och hälsovården

Social- och hälsovårdsministeriet utser ordföranden, vice ordföranden och medlemmarna i de regionala ledningsgrupperna för social- och hälsovården på förslag av Finlands Kommunförbund.

Till ordförande och vice ordförande för regionala ledningsgrupper utses personer som ansvarar för kommunens social- och hälsovård.

Till en regional ledningsgrupp utses högst 15 medlemmar och personliga suppleanter för dem. Då medlemmarna utses skall det beaktas att ledningsgruppens sammansättning är representativ för regionen. Aktörer inom socialvården, primärvården och den specialiserade sjukvården skall vara jämlikt företrädda i ledningsgruppen. I ledningsgruppen skall dessutom ingå representanter för kompetenscentren inom det sociala området och för andra regionala aktörer som behövs för det regionala sammanställandet och genom-

förandet av det nationella utvecklingsprogrammet. Då en ledningsgrupp bildas skall även de språkliga synpunkterna beaktas.

7 §

Ersättningar

Vid ersättande av resekostnaderna för ordförande, vice ordförande, medlemmar, personliga suppleanter och sakkunniga vid dele-

Helsingfors den 31 maj 2007

gationen för social- och hälsovård, dess sektioner och vid de regionala ledningsgrupperna tillämpas statens tjänste- och arbetskollektivavtal om resekostnadsersättningar.

8 §

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den 11 juni 2007.

Social- och hälsovårdsminister *Liisa Hyssälä*

Regeringsråd Lauri Pelkonen

Nr 646

**Justitieministeriets förordning
om ändring av justitieministeriets arbetsordning**

Given i Helsingfors den 29 maj 2007

I enlighet med justitieministeriets beslut
upphävs i justitieministeriets arbetsordning av den 27 juli 2006 (670/2006) 11 § 5 mom. och
54 § 2 punkten,
ändras 11 § 4 mom., 17 §, 19 § 2 mom. 4 punkten, 20 §, 53 § 2 punkten och 54 § 3 punkten,
 som samtidigt blir punkt 2, samt
fogas till 21 § en ny 5 a punkt som följer:

11 §

Enheter och ansvarsområden

Vid förvaltningsenheten finns ansvarsområdena för demokratifrågor, förvaltningsfrågor, personalärenden, språkärenden, interna tjänster, informationstjänsten och valfrågor. Till enheten hör också stödet för ministeriets ledning som är i detta arbete underställd kanslichefen.

17 §

Uppgifter som hänför sig till justitieförvaltningsavdelningens förvaltningsområde

Avdelningen sörjer för resultatstyrningen inom domstolarna, utskökningsväsendets enheter, rättshjälpsbyråerna, Konkursombudsmannens byrå, konsumenttvistenämnden, Rättsregistercentralen och domarförslagsnämnden.

19 §

Kriminalpolitiska avdelningens uppgifter

Avdelningen skall dessutom:

4) behandla ärenden som gäller Brottspåföljdsområdets utbildningscentral, rådet för brottsförebyggande, Europeiska institutet för kriminalpolitik, verksamt i anslutning till Förenta Nationerna, och delegationen för personskadeärenden.

20 §

Uppgifter som hänför sig till kriminalpolitiska avdelningens förvaltningsområde

Avdelningen sörjer för resultatstyrningen inom Brottspåföljdsverket, riksåklagarämbetet, Brottspåföljdsområdets utbildningscentral, Europeiska institutet för kriminalpolitik och rådet för brottsförebyggande.

21 §

Förvaltningsenhetens uppgifter

Förvaltningsenheten har till uppgift att sörja för

5 a) främjande av medborgarinflytande

53 §

Beslutanderätt för kriminalpolitiska avdelningens avdelningschef

Kriminalpolitiska avdelningens avdelningschef avgör ärenden som gäller

2) utnämningar till tjänsteförhållande för viss tid som direktör för ett regionfängelse, som ledande överläkare och som direktör för en regionalbyrå inom kriminalvårdsväsendet till den del ärendet faller inom ministerns befogenhet,

Helsingfors den 29 maj 2007

Justitieminister *Tuija Brax*

54 §

Beslutanderätt för biträdande avdelningschef vid kriminalpolitiska avdelningen

Biträdande avdelningschefen avgör ärenden som gäller

3) personalen vid Brottspåföljdsområdets utbildningscentral och delegationen för personskadeärenden, som skall avgöras av justitieministeriet, med iakttagande i tillämpliga delar av principerna i 62—66 §.

Denna förordning träder i kraft den 15 juni 2007.

Kanslichef *Kirsti Rissanen*

Nr 647

**Handels- och industriministeriets förordning
om övervakning av koldioxidutsläpp och om den rapport som skall utarbetas om
utsläppen**

Given i Helsingfors den 31 maj 2007

I enlighet med handels- och industriministeriets beslut föreskrivs med stöd av 59 § i lagen av den 30 juli 2004 om utsläppshandel (683/2004):

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 §

Tillämpningsområde

Denna förordning tillämpas på övervakning av koldioxidutsläpp och på den rapport som skall ges om utsläpp från en anläggning enligt lagen om utsläppshandel (683/2004).

2 §

Definitioner

I denna förordning avses med

1) *EG:s övervakningsanvisning* Europeiska gemenskapernas kommissions beslut om riktlinjer för övervakning och rapportering av utsläpp av växthusgaser i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG under utsläppshandelsperioden 2008–2012,

2) *verksamhet* den verksamhet som utövas i en anläggning som omfattas av tillämpningsområdet för lagen om utsläppshandel,

3) *aktivitetsdata* den information på basis

av vilken anläggningarnas årliga koldioxidutsläpp beräknas och vilken för bränsleanläggningarnas del baseras på produkten av den bränslemängd som förbrukas och dess effektiva värmevärde eller på den energimängd som förbränns samt för de industriella processernas del på råvarans mängd i processen, produktionsmängden eller på prestationsförmågan hos processen eller dess del,

4) *bränsle-/materialmängd* en specifik typ av bränsle eller råmaterial eller produkt som ger upphov till koldioxidutsläpp till följd av förbrukning eller produktion och på basis av vilken utsläppen beräknas,

5) *övervakningsmetod* den metod som används vid fastställandet av utsläpp, inklusive val av nivå och val mellan beräkning och mätning som metod för utsläppsövervakning,

6) *nivå* särskild metod som används för att fastställa aktivitetsdata, utsläppsfaktorer och oxidationsfaktorer eller omvandlingsfaktorer med den grad av noggrannhet som fastställs i EG:s övervakningsanvisning,

7) *totala utsläpp* de sammanlagda utsläpp av koldioxid från en anläggning som omfattas av tillämpningsområdet för lagen om utsläppshandel, vilka dock inte innehåller utsläpp av koldioxidneutrala ämnen,

8) *koldioxidneutrala ämnen* icke-fossilt och biologiskt nedbrytbart organiskt material som härrör från växter, djur eller mikroorganismer,

9) *blandbränsle* bränsle som är en blandning ett av fossilt bränsle och ett koldioxid-neutralt ämne,

10) *värmevärde* ett bränsles effektiva värmevärde i fukthalten vid exploatering,

11) *utsläppsfaktor* den koldioxidmängd som uppkommer när kol i en viss bränslemängd, energimängd eller råvarumängd oxideras eller när en viss råvarumängd används eller produktmängd produceras,

12) *oxidationsfaktor* det tal som uttrycker vilken del av kolet i ett bränsle som oxideras till koldioxid i den förbränningsprocess som granskas,

13) *omvandlingsfaktor* det tal som uttrycker vilken del av kolet i en råvara som inmatats i en kemisk process som oxideras till koldioxid,

14) *överförd koldioxid* koldioxid som härstammar från kol eller kolförening som på det sätt och i det syfte som avses i EG:s övervakningsanvisning överförs till en produkt eller annan anläggning från en anläggning som är föremål för övervakning,

15) *utsläppsrapport* den rapport som verksamhetsutövaren skall ge utsläppshandelsmyndigheten om anläggningens koldioxidutsläpp under varje kalenderår.

3 §

Principer som gäller utsläppsövervakningen och utsläppsrapporten

Övervakningen av koldioxidutsläpp från de anläggningar som omfattas av tillämpningsområdet för lagen om utsläppshandel skall genomföras och den utsläppsrapport som skall ges om dessa utsläpp skall utarbetas så att

1) övervakningen av en anläggnings utsläpp och den rapport som skall lämnas om utsläppen omfattar alla koldioxidutsläpp som hör till tillämpningsområdet för lagen om utsläppshandel (*fullständighetsprincipen*),

2) övervakningen och rapporteringen av utsläpp samt de rapporterade uppgifterna om utsläpp under olika år är jämförbara sinse-

mellan, dock så att en ändring av övervakningsmetoden är möjlig med utsläppshandelsmyndighetens tillstånd, om noggrannheten hos de rapporterade uppgifterna förbättras (*samstämmighetsprincipen*),

3) de antaganden som gjorts och de källhänvisningar, aktivitetsdata, utsläppsfaktorer, oxidationsfaktorer och omvandlingsfaktorer samt eventuella andra uppgifter och metoder som har använts vid fastställandet av utsläpp har utretts, sammanställts, analyserats, rapporterats och lagrats på ett sätt som gör det möjligt för kontrollören och utsläppshandelsmyndigheten att i efterhand reda ut hur tillförlitlig utsläppsinformation och metoden för fastställandet av den är (*principen om öppenhet och transparens*),

4) syftet med utsläppsövervakningen och den rapport som skall lämnas om utsläppen är att uppnå högsta möjliga noggrannhet vid bedömning av utsläppen genom att man vid produktionen av utsläppsinformation tillämpar de högsta möjliga nivåer som är tekniskt möjliga utan att detta leder till orimligt stora kostnader (*kostnadseffektivitetsprincipen*),

5) den rapport som skall ges om utsläppen beskriver anläggningens utsläpp sanningsenligt och tillförlitligt så att systematiska under- eller överskattningar av utsläppen har undvikits samt osäkerhetsfaktorer har minimerats; i utsläppsrapporten och i uppgifterna i den får inga väsentliga brister, fel eller feltolkningar förekomma (*principen om riktighet*),

6) verksamhetsutövaren skall i sin övervakning av utsläppen eftersträva att kontinuerligt upprätthålla och förbättra kvaliteten på och noggrannheten hos utsläppsinformationen (*principen om kontinuerlig förbättring av prestanda*).

4 §

Tillämpning av EG:s övervakningsanvisning

På valet av metod för övervakning av en anläggnings koldioxidutsläpp, genomförandet av övervakningen och fastställandet av utsläppen tillämpas EG:s övervakningsanvisning, om inte något annat bestäms i denna förordning.

5 §

Övervakning och anmälan av överförd koldioxid

En koldioxidmängd som härstammar från ett fossilt bränsle eller råmaterial och som har överförts från en verksamhetsutövare till en annan får med tillstånd av utsläppshandelsmyndigheten dras av från koldioxidutsläppen från den anläggning där den ursprungligen uppstod förutsatt att motsvarande avdrag görs även i den nationella inventeringen av koldioxidutsläpp.

En överförd koldioxidmängd övervakas av och de utsläpp den förorsakar meddelas i utsläppsrapporten av verksamhetsutövaren för den anläggning från vilken den överförda koldioxidmängden härstammar.

I enlighet med principerna för nationell inventering kan utsläppshandelsmyndigheten vid behov fastställa en överföringsfaktor vilken uttrycker andelen överförd koldioxid som får dras av i anläggningens utsläppsrapport.

2 kap.

Undantag beträffande övervakningen av utsläpp och ändring av övervakningsmetod

6 §

Beaktande av orimliga kostnader och teknisk omöjlighet

För att orimliga kostnader eller teknisk omöjlighet skall kunna undvikas kan utsläppshandelsmyndigheten tillåta

1) tillämpning av nivåer som är lägre än de som förutsätts i EG:s övervakningsanvisning eller

2) anlitan av icke-ackrediterade laboratorier.

7 §

Definition av orimliga kostnader

Kostnader för en åtgärd som syftar till att öka noggrannheten i utsläppsövervakningen kan betraktas som orimliga om kostnaderna

är större än den ekonomiska nytta som fås i form av större noggrannhet.

Den ekonomiska nyttan av en åtgärd som syftar till att öka noggrannheten i utsläppsövervakningen kan beräknas genom att den förbättring av noggrannheten som uppnås genom åtgärden (ton CO₂) multipliceras med priset på utsläppsrätten 18,5 €/ton.

Om den kvantitativa förbättringen av noggrannheten i fastställandet av utsläppen inte kan bedömas på ett tillförlitligt sätt utgående från de uppgifter som erhållits eller om det är fråga om en förbättring av kvaliteten hos uppgifterna, tillämpas som ett gränsvärde för orimliga kostnader i fråga om en anläggning med utsläppsrätter för perioden 2005—2007 den kostnad som fås när 1 procent av mängden utsläppsrätter för anläggningen i fråga 2006 multipliceras med priset på utsläppsrätter enligt 2 mom. I fråga om en anläggning som beviljats utsläppsrätter för första gången 2006 eller därefter används som ett gränsvärde för orimliga kostnader mängden utsläppsrätter för 2006 för en anläggning med motsvarande utsläppsrätter som varit verksam under hela utsläppshandelsperioden 2005—2007

Utsläppshandelsmyndigheten kan av verksamhetsutövaren begära ytterligare upplysningar som är nödvändiga för en bedömning av eventuella orimliga kostnader.

8 §

Anläggningens egen övervakningsmetod

Om tillämpning av även den lägsta nivån i EG:s övervakningsanvisning på en bränsle-/materialmängd eller bränsle-/materialmängder av en viss typ är en teknisk omöjlighet eller om tillämpning av en sådan nivå medför orimliga kostnader kan utsläppshandelsmyndigheten godkänna att verksamhetsutövaren använder sin egen övervakningsmetod på de villkor som anges i avsnitt 5.3 i bilaga I till EG:s övervakningsanvisning.

9 §

Anläggningar med låga utsläpp

Utsläppshandelsmyndigheten kan bevilja

undantag enligt avsnitt 16 i bilaga I till EG:s övervakningsanvisning från övervakningen av utsläpp från anläggningar vars genomsnittliga antal utsläppsrätter under utsläppshandelsperioden 2008—20012 understiger 25 000 ton koldioxid per år.

10 §

Andra avvikelser i fråga om metoderna för utsläppsövervakning

Utsläppshandelsmyndigheten kan även i andra fall än de som anges i 8 och 9 § på förslag av verksamhetsutövaren och av grundad anledning godkänna en övervakningsmetod eller ett förfarande som avviker från övervakningsmetoden enligt EG:s övervakningsanvisning. Verksamhetsutövaren skall härvid visa att den metod eller det förfarande som denne föreslår till sin noggrannhet motsvarar den noggrannhet som har krävts för anläggningen till de delar som avviker från EG:s övervakningsanvisning.

11 §

Användning av energibalansmetoden vid fastställande av aktivitetsdata för ett bränsle

Aktivitetsdata för det bränsle som används i anläggningen kan fastställas också genom energibalansmetoden förutsatt att anläggningen förfogar över en metod enligt SFS-EN 12952-15 eller en motsvarande metod för beräkning av energibalansen och att den noggrannhet i fastställandet av aktivitetsdata som uppnås genom metoden motsvarar den noggrannhet som enligt EG:s övervakningsanvisning krävs för fastställande av aktivitetsdata för anläggningen i fråga.

Av en anläggning som använder sig av energibalansmetoden förutsätts att anläggningen i sin övervakningsplan presenterar en detaljerad beskrivning av den använda energibalansmetoden, balansgränserna, en analys av osäkerheten hos fastställandet av de storheter som ingår i metoden och samverkan av dessa på osäkerheten hos fastställandet av aktivitetsdata samt dessutom en utomstående experts bedömning av huruvida den metod som används uppfyller kraven enligt 1 mom.

Analysen och expertbedömningen skall presenteras pannvis.

En anläggning som använder sig av energibalansmetoden vid beräkningen av utsläpp förutsätts dessutom ha ett sådant automatiskt system för insamling och dokumentering av mätresultat som behövs för beräkning av energibalansen.

Om en utomstående experts bedömning av energibalansmetoden enligt 2 mom. saknas vid ansökan om utsläppsrätter skall verksamhetsutövaren i övervakningsplanen ange en tidsfrist inom vilken bedömningen kommer att göras.

Vid fastställande av en anläggnings aktivitetsdata för ett annat än sådant bränsle på vilket energibalansmetoden tillämpas, används en metod som baserar sig på bränsleflödet och det effektiva värmevärdet med minst de osäkerhetsnivåer som enligt EG:s övervakningsanvisning krävs för bränsleflöden i fråga.

12 §

Användning av energibalansmetoden vid fastställande av mängden energi som genererats från kolneutrala bränslen

Om energibalansmetoden används vid fastställande av mängden energi som genererats från kolneutrala bränslen, tillämpas bestämmelserna i 11 § med undantag av den detaljerade beskrivning av energibalansmetoden, den analys av osäkerheten hos fastställandet av storheterna samt den bedömning av en utomstående expert av den använda metoden och dess noggrannhet som anges i 2 och 4 mom.

13 §

Ändring av övervakningsmetod

Om brister eller fel upptäcks i godkända övervakningsmetoder skall verksamhetsutövaren omedelbart underrätta utsläppshandelsmyndigheten om dessa samt föreslå att metoderna kompletteras eller ändras så att bristerna och felen blir korrigerade.

Verksamhetsutövaren skall föreslå utsläppshandelsmyndigheten ändring av över-

vakningsmetoden, om en uppgift som behövs för beräkningen av utsläpp kan fås mera exakt än vad som har fastställts i gällande övervakningsplan.

3 kap.

Fastställandet av utsläppsfaktorer, värmevärden, oxidationsfaktorer, uppgifter om kolinnehåll och sammansättning samt andelen biomassa i blandbränsle

14 §

Laboratorier för fastställande av utsläppsfaktorer, värmevärden, oxidationsfaktorer, uppgifter om kolinnehåll och sammansättning samt andelen biomassa i blandbränsle

Fastställandet av de anläggningsspecifika utsläppsfaktorerna, värmevärdena, oxidationsfaktorerna, uppgifterna om kolinnehåll och sammansättning samt andelen koldioxidneutrala ämnen i ett blandbränsle skall ske i verksamhetsutövarens eget laboratorium eller i ett utomstående laboratorium som erhållit ackreditering enligt standarden SFS-EN ISO/IEC 17025 i fråga om metoder för fastställande av ovan nämnda storheter eller vilka genom referensmätningar utförda på ett laboratorium som erhållit ackreditering enligt nämnda standard visar att det uppfyller kraven beträffande noggrannhet i fråga om den metod som används för fastställande av storheterna i fråga.

Ackreditering krävs dock inte av en anläggnings laboratorium som endast fastställer fukthalten i bränslet. Av ett sådant laboratorium krävs att det använder en standardiserad metod för fastställande av fukthalten i bränslet i fråga eller, om en sådan metod saknas, den bäst kända metoden samt genomför regelbunden kalibrering av utrustningen.

15 §

Uppgifter om mätton och kalibreringen av dem

Verksamhetsutövaren skall i en övervakningsplan för anläggningen för utsläppshandelsmyndigheten presentera

- 1) en förteckning över de mätton som

används i anläggningens utsläppsövervakning för mätning av mängden av och kvaliteten på bränslen eller material samt eventuell annan mätutrustning som anläggningen använder vid övervakningen av utsläpp,

2) typer och beteckningar för ovan nämnda mätton samt det osäkerhetsintervall för mättonen som tillverkaren har angett,

3) en kalibreringsplan som anger tidpunkten för senaste kalibrering av mätton samt planerade kalibreringsintervall under utsläppshandelsperioden 2008—2012.

16 §

Fastställandet av utsläppsfaktorer, uppgifter om kolinnehåll och sammansättning

För en bränsle-/materialmängd för vilken verksamhetsutövaren enligt EG:s övervakningsanvisning åläggs att fastställa en utsläppsfaktor, ett kolinnehåll eller en sammansättning, som är specifik för verksamheten i fråga eller bränsle-/materialmängd vars sammansättning kan variera under utsläppshandelsperioden, skall nämnda uppgifter fastställas med hjälp av en standardiserad metod i enlighet med 14 § genom tillämpning av den nivå som enligt EG:s övervakningsanvisning förutsätts av anläggningen i fråga, förutsatt att detta inte är tekniskt omöjligt eller leder till orimliga kostnader.

Verksamhetsutövaren kan för fastställande av utsläpp från bränsle-/materialmängden enligt 1 mom. dessutom använda de utsläppsfaktorer, uppgifter om kolinnehåll eller sammansättning som bränsleleverantören har fastställt om dessa har fastställts i enlighet med bestämmelserna i 14 §.

För en bränsle-/materialmängd för vilken verksamhetsutövaren enligt EG:s övervakningsanvisning får använda en landspecifik utsläppsfaktor, uppgift om kolinnehåll eller sammansättning eller bränsle-/materialmängd för vilken det är tekniskt omöjligt eller orimligt kostsamt att fastställa nämnda uppgifter enligt de nivåer som anges i EG:s övervakningsanvisning, används i Finland de utsläppsfaktorer och uppgifter om kolinnehåll eller sammansättning som Statistikcentralen publicerar.

Om Statistikcentralens uppgifter om ut-

släppsfaktor, kolinnehåll eller sammansättning inte finns, får det sätt att fastställa dessa användas som verksamhetsutövaren föreslagit, förutsatt att utsläppshandelsmyndigheten har godkänt det föreslagna sättet att fastställa uppgifterna i fråga.

Verksamhetsutövaren skall säkerställa att de utsläppsfaktorer som används vid beräkningen av utsläpp motsvarar de effektiva värmevärdena hos de bränslen som används vid övervakningen av anläggningens utsläpp.

17 §

Fastställandet av effektiva värmevärden

I en anläggning där verksamhetsutövaren på basis av EG:s övervakningsanvisning åläggs att fastställa verksamhets- eller partispecifika värmevärden för bränslen skall dessa fastställas med hjälp av en standardiserad metod enligt bestämmelserna i 14 § genom tillämpning av den nivå som enligt EG:s övervakningsanvisning förutsätts av anläggningen i fråga.

Med tillstånd av utsläppshandelsmyndigheten får de värmevärden som ligger till grund för betalning vid bränslehandeln också användas som värmevärden, förutsatt att de har fastställts enligt bestämmelserna i 14 § genom tillämpning av den nivå för fastställande av effektivt värmevärde som enligt EG:s övervakningsanvisning förutsätts av anläggningen samt av en standardiserad metod för fastställande av värmevärde.

För ett bränsle för vilket värmevärde eller utsläppsfaktor inte behöver fastställas verksamhets- eller partispecifikt kan de värmevärden som Statistikcentralen publicerar användas.

18 §

Fastställandet av oxidations- och omvandlingsfaktorer

En oxidationsfaktor skall användas, om andelen icke-oxiderat bränsle inte beaktas i utsläppsfaktorn eller i någon annan uppgift som används för fastställande av utsläppen.

Som nationella oxidationsfaktorer används 0,990 som oxidationsfaktor för fasta bränslen och faktorn 0,995 för övriga bränslen.

Har aktivitetsdata eller utsläppsfaktorn för anläggningen fastställts på ett sätt som beaktar andelen obrunnet bränsle, skall talet 1,00 användas som oxidationsfaktor.

Som omvandlingsfaktor vid kemiska processer i Finland används talet 1,00.

Utsläppshandelsmyndigheten kan på framställning av verksamhetsutövaren också godkänna användningen av en annan oxidations- eller omvandlingsfaktor, förutsatt att den beskriver resultatet av oxidations- eller omvandlingsprocessen mera noggrant och har fastställts på ett sätt som förutsätts i EG:s övervakningsanvisning.

4 kap.

Utsläppsrapporten och förvaringen av uppgifter

19 §

Utsläppsrapporten

Utsläppsrapporten skall lämnas på en blankett som har fastställts av utsläppshandelsmyndigheten. Av rapporten skall framgå:

1) anläggningens namn, förlägningsplats, kontaktuppgifter och numret på anläggningens utsläppstillstånd,

2) adress, telefonnummer, faxnummer och e-postadress i fråga om den kontaktperson som svarar för utsläppsövervakningen,

3) till vilka underpunkter i 2 § 1 mom. i lagen om utsläppshandel anläggningens verksamhet hör,

4) det sätt att fastställa utsläppen som har använts i anläggningen (beräknings- eller mätningbaserad metod),

5) anläggningens totala utsläpp som omfattas av lagen om utsläppshandel,

6) ifall utsläppen har fastställts genom beräkning, skall vid denna beräkning användas aktivitetsdata, utsläppsfaktorer, värmevärden, oxidationsfaktorer eller en uppgift om att oxidationsfaktorerna ingår i utsläppsfaktorerna, och omvandlingsfaktorer samt de antaganden som gjorts och de nivåer som tillämpats vid fastställandet av dessa anges; har massbalansmetoden eller energibalansmetoden använts som grund för beräkningen eller en del av den, skall alla uppgifter som använts vid denna beräkning anges,

FÖRFS/ELEKTRONISK VERSION

Nr 647

7) ifall utsläppen eller en del av dem har fastställts genom mätning, utsläppsinformation enligt 5 punkten, graden av osäkerhet hos mätmetoderna (nivåerna) samt en godtagbar bekräftad beräkning av utsläppen,

8) de ändringar som har gjorts i anläggningen under rapporteringsperioden och som har kunnat påverka utsläppen,

9) kvaliteten på och energimängderna i de koldioxidneutrala bränslen som använts i anläggningen,

10) mängden koldioxid som överförs från anläggningen, den anläggning som mottagit koldioxiden och benämningen på det bränsle eller material från vilket koldioxiden härstammar samt benämningen på det bränsle eller material till vilket koldioxiden bundit sig.

I utsläppsrapporten klassificeras bränslena enligt Statistikcentralens klassificering av bränslen.

20 §

Registrering, meddelande och arkivering av utsläppsuppgifter

Verksamhetsutövaren skall sörja för att de övervakningsuppgifter om anläggningen som

Helsingfors den 31 maj 2007

Handels- och industriminister *Mauri Pekkarinen*

lämnats vid utsläppsövervakningen och i utsläppsrapporten, de antaganden som gjorts som bakgrund till dem, fastställda aktivitetsdata, använda utsläpps-, oxidations- och omvandlingsfaktorer och de mätningar och beräkningar som gjorts som bakgrund till dem har registrerats och meddelats på ett sätt som möjliggör för kontrollören att förvissa sig om tillförlitligheten och noggrannheten hos övervakningssystemet och de utsläppsuppgifter som erhållits som resultat av det.

De uppgifter som anges ovan skall bevaras i 10 år räknat från det år då rapporten om dem har lämnats in.

21 §

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den 11 juni 2007.

Genom denna förordning upphävs handels- och industriministeriets förordning om övervakning av koldioxidutsläpp och om den rapport som skall utarbetas över utsläppen (741/2004). Den förordning som upphävs tillämpas dock i stället för denna förordning på övervakningen av koldioxidutsläppen under utsläppshandelsperioden 2005—2007 och på den rapport som skall ges om utsläppen.

Konsultativ tjänsteman Seppo Oikarinen

UTGIVARE: JUSTITIEMINISTERIET

Nr 642—647, 2 ark

EDITA PRIMA AB, HELSINGFORS 2007

EDITA PUBLISHING AB, HUVUDREDAKTÖR JARI LINHALA

ISSN 1456-9663